

SPORT

MARTIE 1972

nr. 5

O BARĂ NU ECHIVALEAZĂ UN GOL!

NE-O DEMONSTREAZĂ — PLATONICĂ SATISFACȚIE —
PRESINGUL U.T.A.-ei ȘI ȘUTUL LUI BROȘOVȘCHI

SURPRINSE ÎN IMAGINEA NOASTRĂ

(U.T.A. — TOTTENHAM 0-2
în prima manșă din sferturile
cupei U.E.F.A.)

Foto: Paul ROMOȘAN

În interior:

START

în CAMPIONATUL DE FOTBAL

PROLETARI DIN
TOATE ȚĂRILE,
UNITI-VĂ!

SPORT

Nr. 5 (316)
MARTIE
1972
ANUL XXV

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Secretar general
de redacție
DIMITRIE
CALLIMACHI

Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacția și administrația:
str. Vasile Conta 16,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-10-05.
Abonamentele se fac
la costul oficial poștala
din țară, iar în întreprinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Casa Științei».

Abonamentele pentru
scrutină, prin:
«LIBRIA», P.O.B. 134-135
București
București — ROMANIA

43 006

UN EVENIMENT
SPORTIV
ÎN ACTUALITATE

CA

La MIERCUREA CIUC — grupa C

Hocheiștii chinezi au fost înconjuțați pretutindeni cu
multă căldură de localnici, mari iubitori ai sportului pe
gheață. (Foto: Alex. SZAKACS)

Lotul hocheiștilor români care ne vor reprezenta peste puține zile la C.M. De buna lor comportare se leagă speranțele tuturor iubitorilor de sport din țara noastră.

CONATUL MONDIAL DE HOCHEI

Urmărim cu interes evoluția echipelor anghrenate în disputele grupei C a C.M. de hochei. Cu interes, dar fără emoții. Emoțiile vor începe abia peste două săptămîni. Atunci vor intra în concurs formațiile de categorie B, între care și-a găsit din nou un loc reprezentativa țării noastre. De-ar reuși să și-l păstreze. De data aceasta, incertitudinea provine de la valoarea incontestabil mai bună a celorlalte competitori. Dar și din alte motive...

Valoarea competițiilor. Iată o realitate plăcută. La București o vom vedea evoluind pe medaliata cu argint la J.O. de la Sapporo — echipa S.U.A. Pe jucătorii care în partida cu hocheiștii cehoslovaci au obținut acel senzațional și incredibil 5-1. Îi vom urmări și pe sportivii polonezi, care la Sapporo, au avut cîntea să și măsoare forțele cu reprezentanții U.R.S.S. și ai Cehoslovaciei. Îi vom admira și pe hocheiștii din R.D. Germană; forța lor de șoc am apreciat-o nu de mult, și tot pe patinoarul «23 August», cu prilejul «Cupei F.R.H.». Și acestea nu sînt singurele «valori» pe care va trebui să le înfrunte echipa țării noastre începînd din 24 martie. Mai sînt și altele. De pildă, formațiile Norvegiei, Japoniei și Iugoslaviei. Norvegienii, cu jocul lor combinativ și în forță; japonezii, subtili, deosebit de iuți, cu scheme tactice ingenioase și mai ales perfect puse la punct; iugoslavii, care la ultima ediție a J.O. au reușit un meci egal (3-3) în compania elvețienilor, jucători din prima grupă a C.M. de hochei. În sfîrșit, nu trebuie scoși din calcul nici francezii care, în ultimul timp, au făcut progrese remarcabile. Și ce prilej mai bun pentru ei de a-și etala virtuțile decît importante confruntări de la sfîrșitul lui martie?

Aceștia ne vor fi, deci, partenerii de întrecere. În ceea ce privește echipa noastră, nu avem deocamdată prea multe lucruri bune de spus. Ultimele ei evoluții n-au avut darul să ne sădească în suflete încrederea și deci să ne scutească, oarecum, de griji.

Echipa noastră schioapătă. Ea prezintă lacune pe mai multe planuri, iar rîstimpul scurt care a rămas pînă la C.M. nu permite decît doar ușoare retuşuri; nimic de fond. Și totuși, bătălia nu o considerăm pierdută. Sportivii noștri au suficiente resurse fizice și chiar și tehnice ca să se angajeze într-un joc de nivel superior. Pentru asta însă, este necesar ca moralul tuturor să fie excelent și mai ales ca fiecare jucător în parte să lupte cu toată convingerea pentru victoria echipei. Lucrul acesta băleții noștri l-au realizat și acum trei ani, la C.M. de la Ljubljana, cînd ei au absolvit cu bine examenul la greua întrecere hocheistică. De ce nu l-ar face ei și acum, la București?

G. ȘTEFĂNESCU

Echipa Statelor Unite ale Americii, medaliată cu argint la J.O. de la Sapporo, va fi la București favorita «nr. 1» a grupei secunde și, deci, principala pretendentă la promovare.

Echipa Austriei a avut o frumoasă comportare. Iată-i pe sportivii ei atacînd poarta formației daneze. Fază din partida Austria-Danemarca (4-2).

Cu multă impetuoșitate au evoluat hocheiștii italieni. În fotografie, un aspect din întîlnirea Italia-Bulgaria (6-2), în care se poate vedea un atac la poarta bulgarilor. (Foto: DRAGOȘ NEAGU)

CAMPIONII MONDIALI ÎN DERUTĂ

Cocheta sală «Victoria» din Ploiești a găzduit cea de a XIII-a ediție a «Trofeului Carpați» la handbal masculin, competiție internațională prestigioasă, la care participă cele mai puternice echipe reprezentative din lume. Anul acesta s-au aliniat la startul tradiționalului «Trofeu» marile vedete ale ultimei ediții a campionatelor mondiale: echipa Republicii Democratice Germane (vicecampionă mondială), Cehoslovacia, fosta deținătoare a titlului, Suedia, Iugoslavia și formația României (campionă mondială). Acestor «5 mari» li s-a adăugat reprezentativa de tineret a țării noastre.

Spre deosebire de edițiile trecute, când principalul scop al echipelor participante era câștigarea trofeului, anul acesta nu toate formațiile au vizat neapărat victoria. Am putea spune, fără să greșim, că a fost o ediție a experimentelor tehnico-tactice. Când afirmăm acest lucru, ne gândim în primul rând la jocul puternicei reprezentative iugoslave și la originalele idei tactice ale antrenorului ei, Ivan Snoj.

Apropiatele Jocuri Olimpice de la München, la care după cum se știe vor participa și handbaliștii, determină o intensificare a pregătirilor și mai ales o căutare de noi soluții pentru obținerea

mult rîvnitelor medalii olimpice. În handbal, găsirea de noi soluții a devenit o problemă deosebit de grea. Diversel scheme de atac, atât de eficiente cu ani în urmă, sînt acum anihilate cu ușurință zidul apărătorilor de pe semicerc fiind tot mai greu de străpuns. Din păcate fantezia dispare încet, încet de pe terenul de handbal. În locul ei se instalează severa geometrie. În acest stadiu de evoluție a jocului de handbal, specialiștii în marea lor majoritate, au optat, și pare, pentru ...geometrie, pentru echipă care merge «ca un ceasornic». Acesta este acum stilul de joc al reprezentativelor Republicii Democratice Germane, Cehoslovaciei și Suediei. Marea vedetă care înscrie goluri și pe care o ajută toți coechipierii a fost sacrificată în interesul formării unei echipe. Unele dintre aceste vedete s-au adaptat noului sistem de joc (Zimmermann — R.D.G., Brunna — Cehoslovacia, L. Eriksson — Suedia), altele, însă, nu au reușit acest lucru și au fost eliminate (Zagmestar — Iugoslavia).

Funcționînd ca un mecanism de mare precizie, atât în atac cît și în apărare, reprezentativa Republicii Democratice Germane a reușit să câștige anul acesta «Trofeul Carpați». Suedia și Cehoslovacia și-au demonstrat și ele forța de joc.

Deosebit de interesantă a fost, însă evoluția echipei Iugoslaviei. Handbaliștii din țara vecină au câștigat toate turneele la care au participat anul trecut. Ei au acum o echipă deosebit de puternică și am avut impresia că dacă nu s-ar fi aventurat în exersarea unor «noutăți tactice» (apărare om la om în meciul cu Suedia și apărare cu cinci oameni pe semicerc, lăsînd un vîrf de atac în centrul terenului, în meciul cu R.D. Germană) ar fi reușit să câștige Trofeul Carpați.

Cîteva cuvinte acum și despre handbaliștii români. Evoluția campionilor mondiali a fost departe de a-i satisface pe spectatori. Dacă echipele R.D. Germane, Cehoslovaciei și Suediei au impresionat prin aplicarea unor tactici precise de joc, dacă Iugoslavia a stîrnit interesul prin «originalitățile» lor, sportivii români s-au prezentat la această competiție foarte slab. Afirmăm acest lucru nu determinăți de rezultatele obținute, ci de maniera în care Gruia, Kicid, Guneș și ceilalți titulari români au jucat de-a lungul întregului turneu. Sportivii noștri au lăsat impresia unei echipe aflată în permanență derută. Fără a avea o concepție tactică, ei s-au... năpustit spre poarta adversă irosind ocazii dintre cele

Handbaliștii din R.D. Germană se apără adesea prea... bărbătește. Iată-l pe Gheorghe Gruia încercînd să tragă la poartă, asistat de Cristian Gațu. R.D. Germană—România 15—9 (7—2). (Foto: Th. MACARSCHI)

Jucătorii echipei R.D. Germane au tras mult la poartă și de la distanță. Iată-l pe Zimmerman sălțîndu-se pentru a șuta peste coechipierii și adversarii angajați în luptă pe semicerc. R.D. Germană — Cehoslovacia 17—16 (9—9).

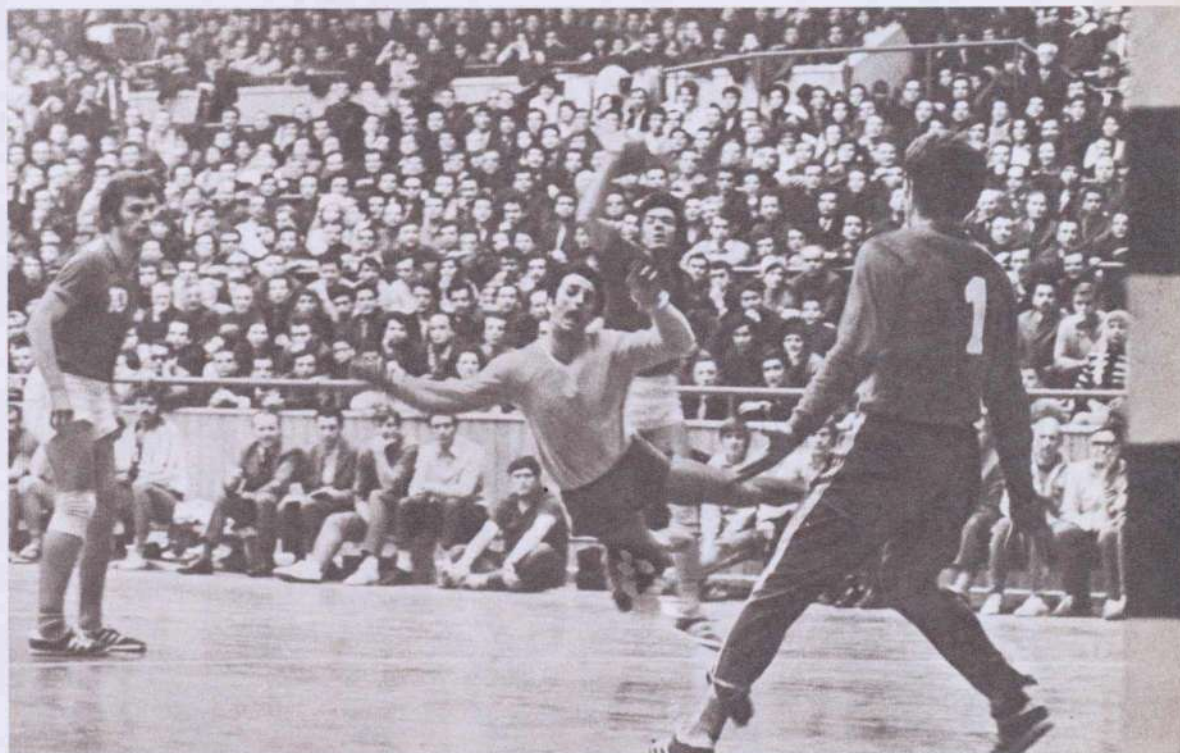

Echipele R.D.Germene și Suediei au terminat la egalitate: 17-17 (9-7). Iată un atac declanșat de handbaliștii suedezi. La minge Segerstad (Suedia), făcut... sandwich între Zörnack și Langhoff.

mai clare. Se pare că cei doi antrenori, Nicolae Nedef și Eugen Trofin, nu au reușit, încă, să formeze acel angrenaj perfect care să acționeze cu eficacitate atât în atac ct și în apărare. Atacul echipei noastre este acum aproape la fel de firav ca la o echipă de începători. Nimeni nu-și ia răspunderea să tragă la poartă, toate speranțele concentrându-se — în continuare — spre Gruia. Acesta este însă, de cele mai multe ori, marcat cu severitate și ceilalți așa-zii «tunari» ai echipei, Kicid, Guneș sau Birtoiom, se hotărăsc deosebit de greu să tragă la poartă. Se pare că nici cu pregătirea fizică nu stăm prea bine. Handbaliștii noștri se deplasează prea lent, dând astfel posibilitate adversarilor să le anihileze cu ușurință toate acțiunile. Pe scurt, formația care ne-a reprezentat la această ediție a «Trofeului Carpați» este o... umbră a echipei campioane mondiale. Sperăm, însă, că pînă la jocurile Olimpice se va reuși pregătirea unei formații care să ne amintească — și nu numai nouă — că România deține un record unic în handbalul internațional: 3 titluri de campion mondial. O performanță care trebuie onorată și la Jocurile Olimpice...

Petre HENȚ

Cristian Gațu l-a fentat pe Pokrajac și a înscris pe lângă portarul Zivkovic. Iugoslavia—România 17-15 (9-6)
Foto: Paul ROMOȘAN

SĂNIUȚA DE ARGINT '72

Aflat la a patra ediție, concursul «Săniuța de argint» l-a reunit și în acest sfârșit de iarnă pe cei mai buni conducători de «mini-bob» din țară, pe vechiul drum care coboară de la Cota 1400 spre Sinaia. Această competiție, devenită atât de populară în rândul elevilor din școlile generale, profesionale și din licee, a fost cuprinsă în cadrul manifestărilor sportive organizate în cinstea apropiatei sărbători a tinereții — SEMICENTENARUL U.T.C. Așa se explică faptul că la start s-a prezentat un număr sporit de finaliști, că rezultatele înregistrate au fost mai bune decît în alți ani și că, în general, pregătirea sportivă a avut un cuvînt greu de spus la clasificarea campionilor.

Ciștigătorii din acest an ai mult rîvnitului trofeu «Săniuța de argint» sînt elevii Elena Ștan (județul Prahova), Viorel Pițigoi (Prahova), Rodica Șufană (Cluj) și Gheorghe Hubea (Brașov).

În imagini: un moment de emoție înaintea startului și... ciștigătoarea unei «săniuțe» în miniatură — eleva Elena Ștan.

AMBIȚII PUGILISTICE LA POALELE TÎMPEI

Un «mijlociu» bine cotate pe plan național, Ion Petrea, o comportare bună în ediția de anul trecut a campionatului pe echipe, patru sportivi în lotul republican de tineret — iată câteva dintre motivele care ne-au determinat să vizităm secția de box a clubului sportiv DINAMO BRAȘOV. După ce ani de zile pugilatul brașovean rămăsese acoperit de ceața mediocrității, acum sînt... semne că în orașul de la poalele Tîmpei boxul a pornit pe noi coordonate.

...În sala de antrenament a clubului găsim un grup de sportivi pe ale căror fețe sînt încă proaspete semnele unei «bătălii».

— Amintiri de la boxerii echipei Wismut Gera din R.D. Germană — ne explică antrenorul Mihai Cerchez, cu ani în urmă unul dintre adversarii lui Puiu Nicolae, Constantin Gheorghiu, Florea Pătrașcu și Tănase Pintilie. I-am avut oaspeți aici, la Brașov. Băieții unul și unul. Abia i-am întrecut cu 12-10.

— E un indiciu că Dinamo Brașov poate înfrunta orice echipă?

— Nu chiar orice echipă. Steaua sau Dinamo București, de exemplu, ar fi adversare prea puternice pentru noi. Cu celelalte formații din țară, însă, am avea și noi șansele noastre...

— Și nu sperați că aceste șanse vor crește pînă aproape de nivelul celor două puternice cluburi bucureștene?

— Nu cred că vom putea ajunge la valoarea lui Dinamo București și Steaua dar, într-un an, doi, vom avea o echipă cu adevărat puter-

nică. Ba mai mult, vom încerca să aducem la Brașov și un titlu sau chiar două de campioni naționali la seniori.

— Cine ar putea realiza această performanță?

— Anul acesta, «mijlociul» Ion Petrea. Din 1968 e mereu prezent în turneul final. Sperăm că acum va reuși marea performanță...

— Credeți că va trece de campionul Alec Năstac?

— Confruntarea de pînă acum dintre Petrea și Năstac îl indică drept favorit pe boxerul brașovean. Ei s-au întîlnit o singură dată, la Constanța, și Petrea a cîștigat prin K.O. Dar în afară de el vă mai dau un nume de brașovean care, cu siguranță, va intra în lupta pentru

medalii la «naționalele» din acest an: «cocoșul» Francisc Molnar.

— Și speranțele pentru viitor de cine vă sînt legate?

— De campionii naționali de juniori pe care îi avem în echipă: Alexandru Turei (semimuscă), Adrian Guțu (semiușoară), Marian Văcariu (mijlocie), Ion Chifu (semigrea) și Ion Ruicu (grea). În plus, doi vicecampioni (tot de juniori) — Cornel Dumitrescu și Nicolae Pirvu. Patru dintre aceștia sînt selecționați în lotul național care se pregătește pentru Campionatele europene de tineret de la București: Turei, Guțu, Ruicu și Dumitrescu.

— În încheiere, mi-ați putea spune care sînt obiectivele boxerilor

de la Dinamo Brașov pentru anul pugilistic 1972?

— Promovarea a 3 reprezentanți în echipa națională pentru «europenele» de tineret și doi în lotul seniorilor (Petrea și Molnar); cucerirea titlului național la categoria mijlocie; calificarea în turneul final al campionatului pe echipe.

Iată, într-adevăr, proiecte și obiective îndrăznețe, care vestesc că boxul brașovean dorește să iasă în lume...

P. H.

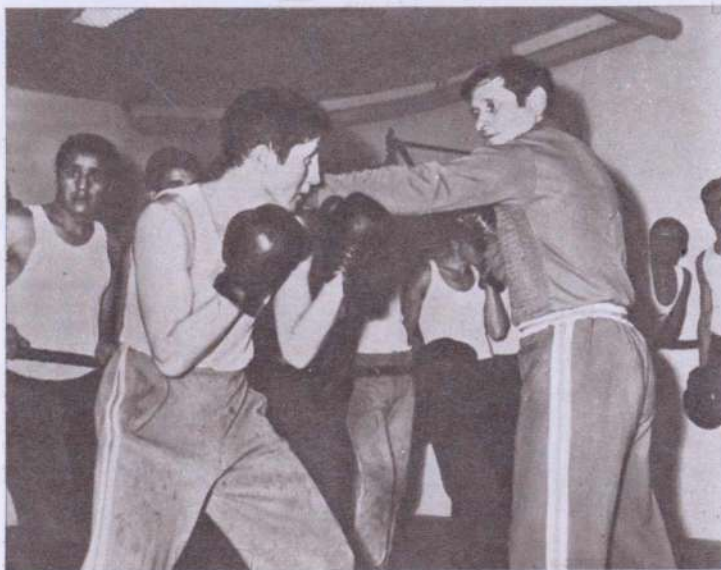
1. Brașoveanul Dumitru Staicu reușește o frumoasă directă de stînga, pe care H. Krause (Wismut Gera) o recepționează în plin.

2. Ion Petrea (dreapta) se pregătește pentru asaltul titlului de campion la categoria mijlocie. Va reuși oare?

3. O lecție la mînuși între «cocoșuș» Francisc Molnar (stînga) și antrenorul Mihai Cerchez.

4. Dinamo Brașov, o echipă care... vine. De la stînga la dreapta: Gheorghe Balaș, Dumitru Livezeanu, Francisc Molnar, Eugen Șeu, Ion Chifu, Ion Stoica, Mihai Cerchez (antrenor), Marian Văcariu, Ion Popescu, Ion Simuleac, Dumitru Staicu, Traian Pană, Gheorghe Pirlici și Vasile Budulici. Lipsesc din imagine Alexandru Turei, Adrian Guțu, Ion Ruicu și Cornel Dumitrescu, aflați în lot pentru «europenele» de îngeret.

Foto: I. MIHĂICĂ

ANTON HACK — comuna Păuliș. Mă grăbesc să vă răspund și să vă mulțumesc pentru sesizare. Într-adevăr, în nr. 3/1972 al revistei noastre, în articolul «Bayern München și vedetele sale», s-a strecurat o greșală: Bayern nu a jucat finala «Cupei Cupei» cu Celtic Glasgow, ci cu Rangers Glasgow.

EUGENIA DUMITRACHE — Iași. Îmi este imposibil să vă procur cartea lui Ion Țiriac și Ilie Năstase «Ar fi fost prea frumos». Am făcut un tur prin marile librării bucureștene, dar fără succes. Nici la editura «Stadion» nu am găsit nici un exemplar. Încercați la «Cartea prin poștă». Poate așa să aveți noroc. Sau, poate, la ediția a doua...

RICĂ BOGDAN — Tr. Severin, str. Independenței nr. 2, dorește să corespundă cu suporteri ai fotbaliștilor de la Universitatea Craiova. Dragă Rică, sper că se vor găsi suficienți amatori care să-ți scrie. Iată și adresa lui Oblemenco, bineînțeles cea de la club: Str. Libertății nr. 31, Craiova.

ZOE DASCĂLU — comuna Călinești. Cea mai sigură sursă de procurare a fotografiilor de care aveți nevoie pentru album este revista «Sport». Din câte știu eu, nu există nici un club care să aibă albume cu fotbaliști pentru colecționari. Un abonament la revista «Sport», o... foarfecă și puțină fantezie vă sînt suficiente pentru a încropi albumul. Nu uitați, însă, că în curînd începe returul campionatului de fotbal, prilej excelent de a vă procura fotografiile interesante.

ION HANCUȚESCU — Craiova. Ne bucură faptul că la cei 74 de ani ai dumneavoastră ați rămas un prieten fidel al exercițiilor fizice și că presa sportivă continuă să fie pentru dv. o lectură plăcută. Vă felicităm și așteptăm să ne mai scrieți.

FLORINA DACIU, comuna Măldăeni. Cu prima ocazie am să le fac o vizită fotbaliștilor de la Rapid și am să le transmit tot ce m-ați rugat. Cu Răducanu am și vorbit. Mi-a promis că veți fi mulțumită de felul cum va juca în recur. Echipa Rapidului are, fără discuție, cei mai numeroși suporteri și nu mă îndoiesc că mulți dintre ei vă vor scrie. Eu le dau adresa dv.: Florina Daciu, comuna Măldăeni, jud. Teleorman.

NICOLAE ȘERBAN — Oltenița. 1) La J.O. de la Helsinki — 1952, boxerul român Vasile Tiță a obținut medalia de argint la categoria mijlocie, după ce i-a învins pe William Duggan (Irlanda), Nelson Paulo Andrade (Brazilia), Walter Sentimenti (Italia). A pierdut în finală meciul cu americanul Floyd Patterson, care nu peste mult timp a devenit campion mondial — profesionist — la categoria grea. 2) Boxerul sovietic Ghenadi Satkov a cucerit medalia olimpică de aur la J.O. de la Melbourne — 1956, învingîndu-l în finala categoriei mijlocie pe chilianul R. Tapia. De reținut că la Melbourne, Satkov a cîștigat absolut toate meciurile prin k.o. Neavînd suficient spațiu, la celelalte întrebări vă va răspunde prin scrisoare cronicarul nostru de box.

I. RANIȚĂ — București. În general, noi am prezentat marile vedete ale sportului românesc. Propunerea dv. este de o permanentă... actualitate, așa că vom ține stama de ea.

«OFENSIVA ÎNCEPE DIN CAREUL PROPRIU» (Dinu)

Auzim spunindu-se deseori: «Nu merge atacub. Și, cele mai multe ori, reproșul se adresează înaintașilor pri excelență. Săgețile se îndreaptă aproape întotdeauna asupra unui Dumitrache (care nu insistă), asupra unui Neag (care pierde prea multe mingi), asupra unui Dobrin (care dribblează excesiv). Dar, aceste săgeți, dirijate exclusiv asupra atacanților, sînt în general un mod superficial de rezolva problema ineficacității.

În fond, așa cum susține și Dinu, «ofensiva începe din careul propriu». Ba mai mult, virulenta unei acțiuni ofensive poate depinde, deseori, de vigoarea angajării ofensive «în lanț» de către însuși portarul. Acesta este, de altfel, și motivul pentru care degajarea mingii «din mînd», printr-o pasă de cîtiva metri, este un procedeu ofensiv, în timp ce degajarea cu boltă, dincolo de mijlocul terenului, devine paradoxal, unul defensiv.

Ofensiva modernă depinde, în primul rînd, de spiritul întregii echipe. Fundașul Carlos Alberto a fost realmente confundat cu Jairzinho la al patrulea gol brazilian din finala mexicană cu Italia. Mijlocașul Beckenbauer a sprintsat ca un vîrf de atac la primul gol din partida cu Anglia. Sătămăreanu al nostru a demarat în stilul unei veritabile extreme la golul brazilian al lui Dembrowschi.

În ultimul timp, stoperii se lansează rînd pe rînd în atac pentru a dinamiza o ofensivă paralizată prin marcarea excesivă a înaintașilor (deseori) pe nedrept criticați. Ba mai mult, betonul căută să valorifice pînă și potențialul ofensiv al apărătorului prin excelență care este fundașul libero. Din acest punct de vedere, jocul mîncenezului Beckenbauer este o foarte sugestivă ilustrare.

Iată de ce, reproșul la adresa atacanților... oficiali este doar o încercare de a eluda lipsa spiritului ofensiv în cadrul unei echipe. La urma urmelor, numărul redus al șuturilor pe poartă, de pildă, e condiționat deseori de arabescurile sterile ale mijlocașului și de sobrietatea de paradă a fundașului, care înțelege să-și apere postul rămînînd «în banca lui».

Dinu are dreptate: ofensiva începe din careul propriu.

I. CH.

În fotografiile

Dinu, aprigul nostru apărător, are un spirit ofensiv capabil să angajeze întreaga echipă. Să-l stimulăm în direcția asta!

Unul din reperele ofensivei noastre poate fi aducerea lui Dobrin în situația de «unu la unu» în fața porții adverse. În acest scop e nevoie, însă, de efortul concentrat al întregii echipe...

În ultimii ani, atacul arădean a avut principalul său centru de greutate în... mijlocașul Domide.

START!

UN CLASAMENT CARE INVITĂ LA ATAC

Începe returul! Și, odată cu primul fluier, se declanșează obișnuitul angrenaj de calcule și tactici legate de lupta pentru titlu și pentru evitarea retrogradării. Din acest punct de vedere, prânăverile seamănă între ele.

Și totuși, returul care începe pare să fie, prin excepție, o invitație a atac, într-o perioadă în care tacticile defensive ca program de lucru dau tărie funestului dicton «scopul scuză mijloacele».

De ce poate fi acest retur o invitație la atac?

Să privim împreună clasamentul:

1. U.T.A.	15	9	4	2	33—14	22
2. Sport club Bacău	15	8	3	4	29—18	19
3. «U» Cluj	15	8	2	5	24—15	18
4. F.C. Argeș	15	9	0	6	26—22	18
5. Steagul roșu	15	6	5	4	19—11	18
6. Steaua	15	5	6	4	18—13	16
7. Dinamo	15	6	4	5	23—19	16
8. Rapid	15	7	2	6	20—20	16
9. A.S.A.	15	5	6	4	15—15	16
10. Jiul	15	5	5	5	14—16	15
11. «U» Craiova	15	5	4	6	18—20	14
12. Politehnica	15	4	5	6	17—22	13
13. Farul	15	5	3	7	14—20	13
14. Petrolul	15	5	2	8	8—22	12
15. Crișul	15	2	4	9	5—22	8
16. C.F.R. Cluj	15	1	5	9	11—25	7

Lider autoritar, U.T.A. S-ar putea obiecta că arădenii, care au opt jocuri acasă, ar putea câștiga campionatul prin simpla adiționare a acestor probabile 16 puncte. Din fericire, U.T.A. este, poate, singura echipă care nu a făcut din tactica defensivă un principiu în sine. De altfel, numărul punctelor câștigate în deplasare ne scutește de argumente în plus.

Urmează un «grup provincial» care, împreună cu U.T.A., formează un cvintet fără precedent în istoria campionatelor noastre naționale. Bineînțeles că cei patru urmăritori ai arădenilor au, fără riscuri, doar varianta atacului.

Dacă cei cinci din frunte și-ar putea permite, eventual, unele momente de respiro — la adăpostul plusului de puncte — trioul bucureștean Steaua-Rapid-Dinamo este obligat să mizeze exclusiv pe arma ofensivă, dacă dorește să păstreze unele șanse la primele patru locuri, adică la locurile care deschid drumurile... Europei. E de notat că toate echipele bucureștene și mai ales Steaua (cu atacul cel mai ineficace din prima jumătate a clasamentului) vor avea astfel posibilitatea de a-și sporii activul de goluri, care, deocamdată, are o «subțirime» descurajantă.

Plutonul următor, care se eșalonează de la A.S.A. la Petrolul, e plasat, de asemenea, pe orbita ofensivă. Aceste șase echipe au — la un calcul lucid — o bună marjă de rezistență față de zona primejdieasă, patronată cu dezinvoltură de Crișul și C.F.R. Cluj. Concluziile sînt firești.

În sfîrșit, ultimele două clasate au, paradoxal, dacă vrei, cele mai puternice motive pentru a desfășura un joc ofensiv. Vă amintiți, desigur, de o spectaculoasă campanie a Vagonului, într-un retur dinainte pierdut. Avem convingerea că Crișul și C.F.R. vor fi echipele cu cea mai marcată predispoziție ofensivă. Asta ar întreține și speranțele de salvare...

*

După cum vedeți, clasamentul turului nu prezintă nici o echipă care să justifice o eventuală cantonare într-o formulă defensivă. Era și timpul... Privind clasamentul, ne dăm seama că o singură echipă (U.T.A.) are un golaveraj convenabil. Returul care începe (sau care a și început) oferă o excelentă ocazie pentru reconsiderarea virtuților ofensive.

Ioan CHIRILĂ

În fotografii: 1. Să sperăm că spiritul ofensiv va anima și vechile derbyuri Dinamo-Steaua, prilejuind reafirmarea lui DUMITRACHE (dreapta). 2. NEAGU e decis să cucerească titlul de golgeter. O va putea face numai dacă întreaga echipă dorește acest lucru.

Foto: Paul ROMOȘAN

POP AL TREILEA (SAU PRIMUL?) MUSCHETAR

În ultimul timp am auzit tot mai multe persoane (și nu am exclus specialiștii!) susținând că cel mai bun fundaș dreapta din țară ar fi Pop. Ipoteza se sprijină pe argumente solide, așa cum sinturul prezentului campionat și recentul turneu marocan al «olimpicilor», și în virtutea acestor precedente s-a și anticipat unul din cele mai frumoase dueluri ale noului sezon: Sătmăreanu - Pop - Crețu.

Am mai auzit spunându-se, chiar, că dacă n-ar fi existat acea «uitare de sine» a rapidistului din returul cu Tottenham, Crețu n-ar mai fi admirat Bosforul și Acropole, iar dacă Pop ar fi făcut deplasarea cu naționala, cu siguranță că Sătmăreanu ar fi devenit rezervă. Cu sufletul, dar și cu rațiunea, adeptii lui Pop încearcă să demonstreze superioritatea giuleșteanului în «triumviratul părții dreapta», ridicând la rang de axiomă cel puțin două calități hotărâtoare: Pop este un jucător cu ambele picioare (aluzie directă la «stingub» lui Sătmăreanu) și are o mare rază de acțiune, de fost atacant (ceea ce spune poate totul despre registrul său valoric) — atâtu față de rivalul de pe Someș. Există și două pretense obstacole în drumul giuleșteanului spre națională — înălțimea și vîrsta, dar și în această direcție susținătorii săi au argumente: a) Pop nu este mai mic decît a fost Popa, atîția ani stîlp al naționalei, iar vitalitatea și tehnica sa l-au plasat de cele mai multe ori în ultimul an la înălțimi valorice; b) Pop e mai tînăr decît pare. 25 de ani este o vîrstă de la care se pot aștepta încă multe. Nu știu dacă această «pledoarie de suport» conține numai și numai adevăruri, și dacă ea îl va seduce pe Angelo Niculescu. Ceea ce mi se pare însă esențial în acest context optimist este... Pop, mai ponderat, mai modest, mai ambițios și mai matur decît îl socotesc mulți dintre susținătorii săi.

Cred că un om se definește mai puțin prin cuvinte și mai mult prin situații. Și, timp de 13 zile cît a durat turneul marocan al olimpicii, au fost cîteva situații în care Pop s-a definit prin sine și prin alții.

...Înainte primului joc al turneului. Antrenorul Gh. Ola este neliniștit de stadiul pregătirii celor trei rapidiști, printre care și Pop. În meciul cu naționala Marocului, Pop începe jocul pe postul de fundaș stînga. Joacă însă excelent, așa cum va juca și în celelalte trei partide pe postul său preferat de fundaș dreapta. Pop îi surprinde pe toți, și în primul rînd pe antrenorul Ola. În acest turneu, în care a cîștigat împreună cu Ghiță titlul neoficial de «cel mai bun jucător al echipei», Pop a demonstrat că are resurse mai mari decît cred foarte mulți. Prin aceasta, Pop nu a făcut decît să se angajeze și mai mult.

...După «nocturne» de la Casablanca, al doilea joc al

turneului, confratele Daniel Pilard, de la cotidianul «Le Matin», fost internațional de fotbal, m-a întrebat: «Numărul 2 din echipa dv. n-a jucat cumva în prima reprezentativă, la El Mundial?» I-am răspuns că n-a jucat nici măcar în echipa olimpică. «Înseamnă că ceilalți doi fundași sînt uluitori, din moment ce acest excelent Pop este rezervă lor». Am tăcut. Nu i-am mai răspuns confratelui din Casablanca că Pop n-a jucat nici măcar un minut în echipa olimpică, deși a făcut deplasarea la Tirana și mai ales la Copenhaga, unde titularul Cheran n-a corespuns în jocul cu Danemarca. Am tăcut, gîndindu-mă la ceea ce îmi mărturisise Pop într-un mo-

ment de intimitate: «Un an de zile m-a chemat nea Tinel (n.r. Valentin Stănescu) la lotul olimpic și nici măcar nu m-a încercat. M-a durut mult, dar m-a și ambiționat la culme».

În fond, din chinuri nu s-a intrupat numai Electra!...

...Zburam deasupra Franței, spre Paris. Discutam cu Pop despre o viitoare facultate pe care vrea neapărat să o urmeze. În spatele nostru, doi jucători, un băcăuan și un piteștean, discutau și ei despre... Pop. «În locul lui Crețu, îl luam pe Popică. Nu are voie să nu fie cel puțin rezervă la națională». Pop a auzit și el micul logos. A zîmbit ușor și apoi s-a exteriorizat.

— Între a fi rezervă la

națională și a fi titular echipa olimpică, prefer două ipostază. Poate pentru faptul că prin joc de la echipa olimpică p urca în națională, ca titular. Ca rezervă, ar însemna să stau. Să stau nefrecdere și repaos. O eu vreau să joc.

— Cînd crezi că s-ar putea produce saltul în națională?

— Firește că așa vreau și mai curînd. Și mă pregătesc pentru acest vis. Cînd se va produce, însă, nu depinde numai de dorința mea. Ceea ce știu eu e că pînă atunci trebuie să joc foarte bine în echipa olimpică, la București, cu Danemarca, și în... turneul final de la München. Și în primul rînd, trebuie să joc foarte bine în campionat. E testul cel mai edificator, e termenul de comparație în duelul tău cît cu Sătmăreanu, două care cred că îl va stimula și pe el.

...Pop, fundașul Grantului, l-a și chemat în nou sezon la «duel oficial» pe se

natorul de drept al naționalei — Sătmăreanu. Va fi, de fapt, un duel în trei, pentru că acum și în Crețu au în coșul marile iluzii. Iar din lupta celor trei «muşchetari» nu va avea de cîștigat decît echipa națională. Ceea ce mi se pare lucrul esențial.

Mircea M. IONESCU

Pop a fost mai înțlii atacant. Ceea ce spune, poate, totul despre registrul său tehnic de fundaș.

REFLECȚII FOTBALISTICE DE PRIMĂVARĂ

— E primăvară pe alei.
— Normal. E doar...
returul ei.

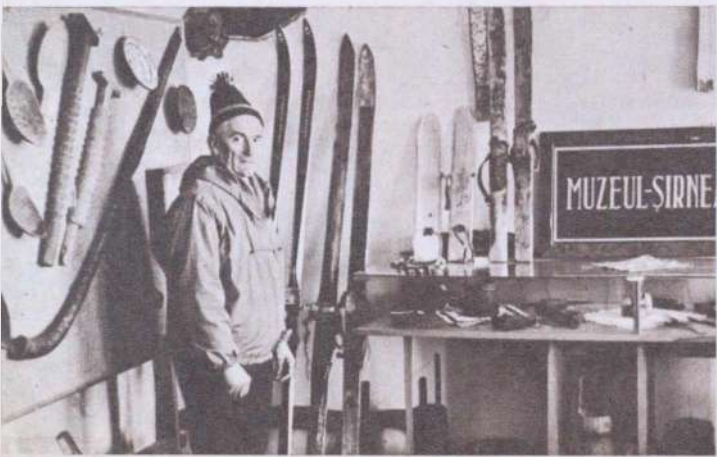
*Iarna aspră, prin ur-
mare,
A plecat... în deplasare*

*Vântul și ploaia, une-
ori,
Sînt cei mai buni...
măturători.*

Victor HÎLMU

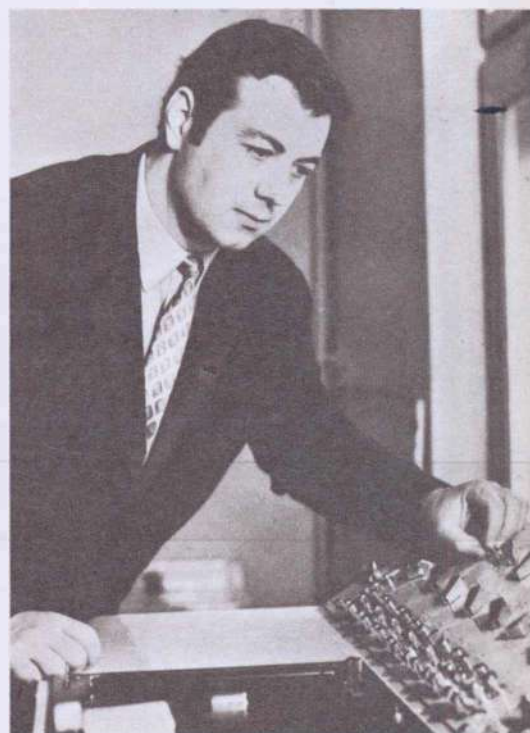

MUZEU LA 1 200 m ALTITUDINE

Satul turistic Șirnea (jud. Brașov) se mîndrește, printre altele, și cu muzeul său de etnografie locală, creat din inițiativa profesorului de biologie Nicolae Fruntes (în fotografie). Printre cele aproximativ 600 de exponate, figurează țepușe și schiuri adevărate, ceea ce atestă folosirea stălpilor de lemn de către localnici nu numai ca mijloace de locomoție în timpul iernii, ci și în scopuri sportive. Cei ce doresc amănunte le pot afla la fața locului (și vor rămîne — îi asigurăm — cu cele mai frumoase amintiri!).

un portret pe număr

ADRIAN GAGEA

● Maestrul sportului Adrian Gagea este recordmanul României la aruncarea greutății: 17,61 m (în aer liber) și 18,03 m (pe teren acoperit).

● S-a născut la 2 iunie 1941 la Cîmpulung Moldovenesc.

● A debutat în sport ca handbalist, la Bistrița-Năsăud. Ulterior, a fost sfătuit să se dedice atletismului, probei de aruncare a greutății (gabaritul său: 193 cm și 122 kg). A acceptat. Ca student la Politehnica din Iași și, apoi, ca inginer în București, Adrian Gagea și-a înscris în palmares, pînă în prezent, 7 titluri de campion național la aruncarea greutății.

● Pasiunea lui pentru sport nu l-a împiedicat să-și facă... datoria și pe tărîmul activității profesionale. A absolvit Institutul politehnic cu media generală 8, iar Examenul de Stat și l-a luat cu nota 10. Ca inginer electroenergetic, Adrian Gagea își desfășoară activitatea la Laboratorul de electrofiziologie al Institutului de Educație Fizică și Sport, în calitate de colaborator al dr. Alexandru Partheniu. Contribuția sa la punerea la punct a metodologiei corelative pentru studiul sistemului nervos, pentru modelarea logicomatematică a rețelei de grupuri de neuroni cu funcții excitatoare și inhibitoare etc. etc., ca și lucrările personale i-au adus și-i aduc satisfacții dintre cele mai înalte.

În fotografie, inginerul Adrian Gagea — în timpul unui experiment de electrotiziologie.

RUGBY-ul ÎN PR

LA GRIVIȚA ROȘIE

**SE MONTEAZĂ
MAREA
PERFORMANȚĂ**

Leșirea balonului din grămadă trebuie întotdeauna perfect sincronizată cu mijlocașii pentru a se realiza un randament maxim. Este una din lecțiile care la Grivița Roșie se repetă cu sîrg.

Atacă înaintașii prin Pop, Veluda, Moldoveanu et comp.

În jurul XV-ului Griviței Roșii s-a creat mai de mult o frumoasă tradiție — performanța merge braț la braț cu munca profesională. De ani mulți această adevărată citadelă a rugbyului bucureștean este recunoscută în sfera largă a sportului românesc prin seriozitatea cu care acei ce-i apără culorile întruchiează în chipul cel mai strălucit imaginea pe care ne-am format-o despre sportul nou, sportul epocii noastre socialiste. La Grivița Roșie totul — producția, ca și performanța — se face cu socoteală, cu maximum de răspundere. I-am abordat pe valoroșii rugbiști grivițeni într-una din zilele trecute, pe la orele 16,30, adică atunci cînd s-au putut grupa la un antrenament comun, după orele de muncă la uzină, unde lucrează majoritatea.

Drept interlocutor l-am ales pe foarte priceputul antrenor, inginerul Viorel Moraru.

— Ce părere ai de campionat? — l-am întrebat.

— Noi îl jucăm în primele cinci etape. Ne deplasăm la Iași, la Constanța și la Timișoara și primim Știința Petroșani și Sibiu. După cum vezi, nu vom aștepta prea mult ca să aflăm dacă vom fi sau nu din nou campioni...

— Și veți fi?

— Sper, dar, sincer să fiu, nu prea cred.

— Pe cine vezi în frunte?

— Pe Dinamo. După câte știu are un program mai ușor.

— Cu toată criza acuzată de antrenor și de efective? Mie, locul mi se pare cam «subțire» pentru a îndrăzni un asemenea pronostic.

— Poate ai dreptate. O șanșă mare văd și Universității din Timișoara. Joacă economic, la rezultat...

— Vorbim însă prea mult despre alții. Spune-mi câte ceva și despre ai voștri.

— Vom juca deschis. De altfel, echipa noastră nu s-a bazat nici odată exclusiv pe un transformator. Ea a atacat mereu, deși nu necesarmente cu treișferturile. Adesea, înaintarea — compartimentul din totdeauna redutabil — prin stilul ei percutant ne-a adus victoria. Respingem ideea jocului pozițional, de tranșee. Mijloace avem și cred că se mai pot dezvolta. Vom încerca ofensiva chiar cu riscul de a pierde uneori.

— Vă felicit pentru o asemenea concepție. Câștigul va fi, în final, oricum mare și echipa Griviței Roșii — a cărei bază de masă este în creștere — se va reintrîni cu marea performanță.

D. CALLIMACHI

Foto: I. MIHĂICĂ

JMA STARTULUI

Va rezista grămada Sportului Studentesc în retur? Iată o întrebare de al cărei răspuns va depinde, în bună măsură, soarta viitoare a echipei studentești.

SPORTUL STUDENȚESC vrea să supraviețuiască...

...Acesta este leitmotivul care-l obsedează pe noul antrenor al studenților bucureșteni, Alexandru Carnabel. Va reuși el «supraviețuirea»? Echipa nu-i prea bine plasată (locul 11), dar, paradoxal, lotul este numeros și valoros; cam eterogen, însă. În rândurile «alb-negrilor» întâlnim internaționali A (Iorgulescu, Vasile Rusu, Drăgulescu, Fugiți) alături de... începători. Echipa trebuie deci formată și bine «lucrată». Și toate acestea vor merge în paralel cu lupta pentru rezultate, aici absolut necesare. Va fi destul de greu.

— Greu, dar nu imposibil — mi-a replicat Al. Carnabel. În fond, trebuie să evităm doar ultimul

loc. Avînd în vedere lotul, lucrul mi se pare pe deplin realizabil. Vom realiza o pregătire superioară anului trecut. După participarea la Iași, la pregătiri comune cu alte echipe studentești, ne vom deplasa în Franța, la Clermont Ferrand, unde vom juca cu o selecționată studentească locală. Și apoi, cu toate forțele spre campionat...

Noi acordăm tot creditul spuselor antrenorului Carnabel. Nu doar din simplă complezență. La Sportul Studentesc există cu adevărat forțe capabile să mențină echipa celui mai mare centru universitar al țării în rîndul elitei balonului oval. Și nu numai atât...

Un lot numeros, valoros. Acesta este principalul atu al studenților bucureșteni în lupta pentru evitarea retrogradării.

LA CLUJ SE MIZEAZĂ PE O „PRIMĂVARĂ FIERBINTE“

După o vacanță de vară «caldută» (locul VI în ediția 1970/1971 a campionatului), studenții clujeni s-au regăsit cu greu într-o lungă toamnă mohorâtă, după ce păreau că se ră-tăciseră de la primul pas. Spunem «s-au regăsit», fiindcă realmente așa a fost, numai că, din păcate, prea tîrziu pentru a avea parte de o iarnă fără fiori reci. Iată de ce astăzi mulți continuă să întrebe:

— Mai există șanse, Alexandru PALOȘANU?

Dar iată răspunsul apreciatului antrenor clujean:

— Bilanțul cifric la jumătatea competiției (locul 12 — ultim — în clasament, nouă jocuri pierdute din 11 disputate) pare să indice o situație definitiv compromisă. Socotelile sînt, după unii, ca și încheiate. Noi însă nu putem gîndi așa. Mi se pare normal. Situația naște, de regulă, atitudini și gesturi patetice de genul: «vom lupta pînă la ultima picătură...» «am luat măsuri hotărîte» sau «ne vom prăbuși cu demnitate».

În ceea ce ne privește, pregătăm într-un climat general de calm și seriozitate un «retur al reabilitării», în care credem cu toții. Avem principii la care am ținut și căror le rămînem fideli. De altfel, în partea a doua a acestei perioade grele, am probat marile noastre resurse morale și de voință!

În privința performanței pure, ambițiile noastre sînt, deocamdată, limitate. Sistemul de «auto-utilare» ce exista la noi și-a arătat din plin fisurile. În toamnă nu am putut evita o gravă criză de efectiv — mai ales volorică — peste care am trecut totuși, dar cu un tribut greu plătit în puncte. Ne gîndim acum la viitor și sperăm să găsim soluțiile cele mai bune. Drumul dificil pînă la formarea unei echipe care să adune în ea toate virtuțile și ideile nobile ce le poartă în sine acest sport, cere dăruire, pasiune, inteligență... Dar ce nu cere? Deocamdată, muncă, încredere, calm — acestea-s șansele noastre.

Auzindu-l vorbind astfel, l-am mai întrebant pe Paloșanu:

— Dv. sînteți profesor de limba română, de ce vă obiștiți atita cu rugby-ul?

A zîmbit: «Rugbyul e un fel de a trăi pentru mine, nu-i o meserie...»

E și asta o șansă pentru clujeni, o mare șansă, numai de ar înțelege-o cu toții.

Ion MARCEA

ELEVII DIN HUNEDOARA

Prieteni ai sportului

Am poposit nu demult pe meleagurile hunedorene, pentru a relata intrecerile tenismenilor din cadrul concursului republican pe teren acoperit.

Dar, ca fotoreporter sportiv, m-au interesat și alte aspecte sportive din «Cetatea de foc». Deci, la drum...

...Școala generală de 10 ani din Hunedoara. Această unitate de învățură se mindrește nu numai cu promoțiile de elevi cu note bune în catalog, ci și cu o echipă puternică de handbal fete — «Elevub», despre care antrenorul ei, profesorul Ion Mătășaru, ne informează că face

parte din seria a VI-a a diviziei școlare și ocupă un loc înmeritoriu. Media de vîrstă a formației este de 15 ani, iar din rîndul ei, cîteva fete sînt de mare perspectivă: Melania Cornea, Florica Coșerim, Mariana Marc și Angela Brezeanu...

...Liceul Decebal din Deva (care, recent, și-a sărbătorit centenarul). Animație: în sala de sport, curată și utilată, o clasă de eleve se găsește la ora de gimnastică; afară, pe frumosul complex sportiv al liceului, alte cîteva clase de elevi se aflau la ora de jocuri sportive...

...Liceul pedagogic din Deva. Aceeași disciplină și precizie în execuție ne întîmpină la ora de gimnastică, condusă de profesoara Maria Bivolaru...

După cîte am văzut, atît la Hunedoara, cît și la Deva, există o preocupare sportivă pentru buna organizare și desfășurare a activității sportive în rîndurile elevilor. Și faptul acesta este cu adevărat îmbucurător.

Și un ultim amănunt, nu lipsit de importanță, situația școlară, după cum ne relata profesorul Iosif Reichenauer, este și ea bună. Învățătura și sportul merg, așadar, mîna în mîna.

Theo MACARȘCHI

Handbalistele de la clubul «Elevub» din Hunedoara exersează lovitura de la 7 metri.

Elevii Liceului «Decebal» din Deva la ora de jocuri sportive.

Înainte de a trece la programul de gimnastică, fetele de la Liceul pedagogic fac o ușoară încălzire.

Gina R. — Cluj. Pentru a înălțura kilogramele suplimentare trebuie să lupăți concomitent contra supraalimentației și sedentarismului, cele două auze principale ale îngrășării.

Regimul alimentar hipocaloric reprezintă arma cea mai eficientă în «războiul» pe care doriți să-l începeți.

Baza meselor o vor constitui legumele consumate sub forma de: salate (roșii, rdei, castraveți, țelină, ridichi, varză), oțeturi (fasole verde, spanac, urzici, lovlecei, conopidă) sau ghiveci (cu puțină grăsime). Unele legume ca de exemplu morcovii, ceapa, prazul, sfecla și mai ales cartofii avind un conținut bogat în glucide vor fi pe cât posibil evitate.

Carnea slabă (vacă, vițel, pasăre) și peștele alb (știucă, șalău, biban) sînt permise de două ori pe zi sub formă de sosol sau fripte (nu prăjite). De asemenea, șunca dacă este lipsită de grăsime.

Brînzeturile slabe și nesărate (brînză de vaci, telemea desărată, urdă), un ouăscopt, iaurtul și laptele smîntînit trebuie să intre și ele în rația alimentară.

Dintre condimente sînt permise:ămîia, pătrunjelul, mărarul și leușteanul. Piperul, boiaua, ardeul iute și muștarul stimulează apetitul și de aceea sînt contraindicate.

Grăsimile vor fi foarte mult diminuate. Dintre ele se recomandă untul (5—10 gr) și untdelemnul (1—3 linguri pe zi). Cantitatea totală a lipidelor (in-

clusiv cele din carne, brînză, pește etc) nu trebuie să depășească cifra de 50 gr. pe zi.

Hidrocarbonatele constituie inamicul dumneavoastră numărul 1. Fiți deci fără cruțare: limitați consumul de pîne la cca. 150 gr. pe zi, îndulciți ceaiul, laptele și cafeaua cu zaharină, excludeți gemul, marmelada, dulceața, mierea, bomboanele, rahatul, halvaua și prăjiturile din alimentație.

Reducerea consumului de sare are un dublu avantaj. Favorizează eliminarea apei din organism și micșorează cantitatea de alimente consumate datorită gustului mai puțin plăcut al mîncărilor nesărate.

Limitarea consumului de apă, așa cum se recomandă de nespecialiști, nu are baze științifice.

Ca încheiere la acest capitol, încă un lucru foarte important. Trebuie să mîncăți de 5 ori pe zi. Adăugați în mod obligatoriu la mesele de dimineață, prînz și seara și cîte o gustare compusă dintr-un pahar de iaurt sau 50 gr. brînză nesărată și un măr la orele 11 și 18.

Despre combaterea sedentarismului, într-unul din numerele viitoare.

Conf. dr. Miron GEORGESCU

Pentru
sănătatea
și
frumusețea
dumneavoastră

INVITATA NOASTRĂ

Ileana Polixenia CHICOMBAN — desenatoare tehnică la uzina Rulmentul Brașov.

● 20 de ani (la 28 aprilie), 164 cm, 52 kg.

● Este fiica fostului ciclist Nae Chicomban. Polisportivă, încă de la vîrsta de 9 ani a fost legitimată ca schioară în grupa de copii a clubului Dinamo Brașov. A practicat și atletismul, ca alergătoare de 400 și 800 m, reușind chiar un loc III pe țară la «școlarele» din 1968. Ultima pasiune sportivă — automobilismul. Sportul cu motor i-a adus anul acesta primul succes: titlul de «Miss automobil 1972».

Foto: Ion MIHĂICĂ

ARBITRII SE PREGĂTESC...

Noul sezon fotbalistic nu va pune la încercare numai pregătirea fizică a jucătorilor, ci și pe cea a arbitrilor. De aceea, cavalerii fluierului se pregătesc pentru a fi în formă chiar din prima... etapă. Iată-l pe arbitrul Ioan Rus, din Tg. Mureș, care susține că patinajul întreprinde o excelentă formă fizică.

MICUL SCHIOR VĂ INVITĂ

Nu vi se pare că pe chipul puștiului din fotografie se poate desluși, pe lângă voioșia caracteristică vârstei, multă, multă semeție.

O semeție perfect acordată cu splendida priveliște ce ne-o oferă imaginea din stînga și car desigur, în acest final hibernal va îmbia și va (prilej de inspirație multora ca el (poate, chiar mai... mari) la asaltarea (cît mai este timp!) a unor asemănătoare locuri montane. (Foto: Theo M. CARSCI)

UF, MONDIALELI

Orașul Miercurea Ciuc a găzduit întreceri grupe C ale C.M. de hochei pe gheață. As și pentru că la... polul frigului din țara noastră sportul cu crosa și pucul pasionează deopotrivă pe cei mici și pe cei mari.

Pe patinoarul natural din centrul orașului asistat de bunică, micuțul hocheist se antronează de zor. Oare pentru care ediție a «mondialelor»?

File de album PENTRU CUNOAȘTEREA RUGBY-ului

În urmă cu șase decenii, tinerii români care studiau la universitățile din Anglia (patria rugby-ului) și din Franța (țară unde această disciplină sportivă cuceria teren) se străduiau să facă cunoscut și la noi acest sport bărbătesc. În acest sens, la începutul primăverii 1913, a apărut pe coperta unei publicații bucureștene această «evenț», care a constituit, la vremea ei, o bună contribuție propagandistică.

Explicația dată acestei fotografii era, de asemenea, mobilizatoare: «Un match de foot-ball-RUGBY (n.n. — așa i s-a spus acestui sport o bună bucată de vreme), un joc care nu este introdus pînă acum în România, dar care dezvoltă mai mult decît oricare altul însușirile fizice și morale ale individului. Cere lușcă, putere, îndemnare, varietate în mișcări, sînge rece, judecată și mai presus de toate: disciplină».

După cum se poate vedea, atribuțiile rugby-ului modern erau cunoscute mai demult...

— em. i. —

sportul a doua pasiune

ADELA MĂRCULESCU

Invitata rubricii noastre — talentata actriță a Teatrului Național «L. Caragiale» din București, ADELA MĂRCULESCU. Prima apariție pe scenă are loc încă de la vârsta de 9 ani în piesa «Înșir-te mărgărită», și ... coincidență, pe scena Naționalului debutează în anul 1963, în aceeași piesă. Urmează un șir de succese cu «Nunța înșingărată», «Trolenele», «Idiotul», «Regina de Navarra», «Jocul adevărului», «Părinții teribili», «Take, Ianke, și Cadiri»...

— V-am admirat de multe ori grația mișcărilor și m-am întrebat dacă aceasta nu se datorează unei excelente condiții fizice.

— Într-adevăr recunosc că am o foarte bună pregătire fizică. De altfel, una dintre pasiunile mele este baletul, pe care l-am practicat încă de mic copil. Am fost un timp asistentă la Institutul de teatru la catedra de dans și exersez chiar în prezent cu maestra Miriam Răducanu.

— După părerea mea, cred că există multe afinități între balet și sport și presupun că dv., care sînteți preocupată de armonia mișcărilor, iubiți într-o oarecare măsură și sportul.

— Bineînțeles. De altfel cred că este și o problemă de educație. Cu cît te ocupi mai mult de el, cu atît îți devine mai necesar. E adevărat că prefer sporturile mai feminine, mai elegante, ca scrima și gimnastica artistică, pe care le practic în mod curent. Dar realizez și spectaculozitatea unui meci de fotbal sau de box, mai ales cînd casa răsună de «strigătele admirative» ale soțului meu, care, așezat în fața televizorului, devine «tabu» în acele momente. Admir mult și tenisul și trăiesc cu intensitate victoriile lui Țiriac și Năstase.

— Credeți că există o tangență între teatru și sport?

— Ca și în teatru, în sport există parteneri, care sînt în același timp și adversari. Cu cît partenerii sînt mai buni, cu atît disputa se anunță a fi mai interesantă. Există în fiecare manifestare sportivă o dinamică, un ritm și o replică a acțiunii, care îi conferă o deosebită spectaculozitate.

— Credeți că pentru un actor e necesară mișcarea?

— Absolut indispensabilă. În special pentru a-i asigura acea grație despre care vorbești mai înainte. Și, separat de aceasta, eu consider sportul ca un generator de energie și bună dispoziție.

— Cred că și cititorii noștri vor fi de acord cu părerea dumneavoastră.

Violeta ANTONIU

MINGE ASCULTĂTOARĂ

Evulev Cristian Niță, de la Liceul «23 August» din București, reușește, după cum se poate vedea, să... îmblînzească mingea de fotbal. Îmbunătățirea tehnicii sale de viitor fotbalist este o veche preocupare, care i-a adus și satisfacția unui loc fruntaș în proba de... jonglerii, din cadrul concursului dotat cu «Cupa Sportul». Imaginea vă este oferită de fotoreporterul Theo Macarșchi.

ZÎMBETUL SONJEI

Deși nu a urcat pe podium la Sapporo, Sonja Morgenstern (R.D.G.) se dovedește a fi o demnă urmașă a Gabrielei Seyfert. Sonja a împlinit 17 ani la 22 ianuarie și are în palmares următoarele rezultate pe plan internațional: 1968 — locul 17 la campionatele europene, locul 21 la campionatele mondiale, locul 27 la Jocurile Olimpice. 1969 — locul 12 la campionatele europene. 1970 — locul 9 la campionatele europene, locul 11 la campionatele mondiale. 1972 — locul 3 la campionatele europene și locul 6 la Jocurile Olimpice de la Sapporo. Iată-o pe Sonja Morgenstern zîmbind optimistă, cu gândul, desigur, la viitoarele mari întreceri internaționale.

ANTRENAMENT PE PLOAIE

Fotbaliștilor nu le place ploaia. Nici măcar la antrenamente. Dovadă această imagine, în care îl putem vedea pe jucătorul maghiar Lajos Kü, de la Ferencvaros. Într-o zi ploioasă, el a intrat pe terenul de antrenament cu... umbrela. Colegii săi de echipă susțin că nu ar fi rea ideea cu umbrela dacă nu ar trebui să alergi sau să lovești mingea și cu capul...

ȘI AUTOMOBILII FI E FAC... CROS

8 GRESELI...

Copiind desenul de mai jos, colaboratorul nostru Octavian COVACI a făcut, ca de obicei, opt greșeli. Vă invităm să le descoperiți...

ATELIERUL CAMPIONULUI

Așii schiului internațional au ajuns la o asemenea măiestrie, încât la marile concursuri campionul este hotărât de câteva zecimi de secundă. În aceste condiții, cele mai mici amănunte contează enorm. Sportivii au devenit meșteri de mare finețe. În fotografie, îl putem vedea pe elvețianul Bernard Russi, campion olimpic la Sapporo. Atenția cu care își... meștește schiurile pentru viitoarele concursuri ni-l descoperă pe specialist. Victoria sa la J.O. este pe deplin explicabilă și, în aceste condiții, nu poate fi pusă pe seama întâmplării.

Atleți de culoare FAVORIȚI OLIMPICI

Jim GREEN, câștigătorul probei de 100 yarzi la memorialul «Martin Luther King» cu timpul de 9"2.

Renumiții atleți de culoare John Carlos, Jimmy Hines, Bob Hayes și Tommie Smith, care dețin în total 11 recorduri mondiale, nu vor fi prezenți la Jocurile Olimpice de la Munchen, deoarece au devenit jucători profesioniști de fotbal american în Statele Unite. În locul lor au fost selecționați alți atleți negri, foarte tineri, care au realizat, la rîndu-le, performanțe excelente în ultima vreme.

Cu litere majuscule se înscrie selecția sprinterului Jim Green, care nu demult a parcurs 100 yarzi în 9"2. Alți candidați serioși la medalia olimpică de aur a probei de 100 m plat sînt Eddie Hart, student la Universitatea din California și Ivory Crockett, de la Universitatea din Illinois, care au fost cronometrați și ei tot cu 9"2 în cursa de 100 yarzi. De asemenea, la obținerea medaliai de aur în proba de 100 —

a fost cronometrat pe 440 yarzi cu timpul de 45"9. Alți pretendenți la o medalie sînt atleții de culoare din America Latină, printre care și Fernando Acevedo (Peru), clasat pe locul trei la jocurile pan-americane de la Cali. În cursele de fond, pe distanțele de 5 000 și 10 000 m, printre favoriți se numără din nou atleții de culoare Kipchonge Keino și Naftali Temu (Kenia), Mamo Wolde (Etiopia), Philip Ndo (Kenia) și John Stephens (Tanzania). Și în cursa de 3 000 m obstacole vor fi prezenți cîțiva atleți negri: Amos Biwot, Benjamin Kogo și Ben Jipcho (toți din Kenia).

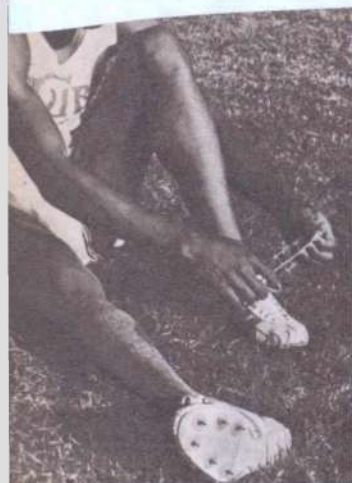
În ceea ce privește proba de maraton, campionul olimpic de la Ciudad de Mexico, etiopianul Mamo Wolde, în etate de 35 de ani, va avea un adversar redutabil în persoana unui alt atlet de culoare,

sat în Mexic pe locul n cuvînt greu de spus uri, unde pornesc ca campion olimpic, Ery lod Milburn, Marcus se mari de a obține 00 m garduri le au iversitatea din Cali-Diego). Pentru prima in sportiv negru are s aur la săritura cu Caruthers, creditat 5,25 m. Pe lista favo-ă și negrul american ălțime) și cubanezul rului recordului mon-

ata, atleții negri au u pe cea mai înaltă dovada marilor lor

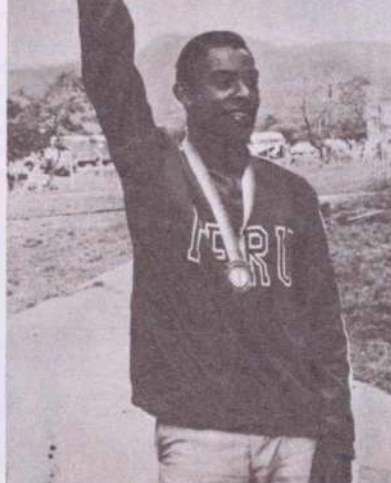
John SMITH, atletul despre care se spune că nu are rival în proba de 400 m plat.

Pedro Perez DUENAS (Cuba) deține recordul mondial în proba de triplu salt.

Donald QUARRIE, fenomenul atlet jamaican, co-recordman mondial în proba de 200 m, cu timpul de 19"8.

Fernando ACEVEDO, una dintre speranțele atletismului din America de Sud, în proba de 400 m, la Jocurile Olimpice de la Munchen.

Kipchonge KEINO, învingător în proba de 1 500 m la Ciudad de Mexico și un candidat serios la o nouă medalie de aur la Munchen. Iată-l alături de fiul său, cel mai fidel suportor.

Hocheiștii sovietici sînt cei mai buni din lume. Dovadă și ultimul lor titlu olimpic. În fotografie, un aspect din partida U.R.S.S. — Suedia. Irezistibilul atacant sovietic Martiniuk a scăpat singur și va înscrie pe lângă portarul suedez Loeqvist.

HOCHEI

caleidoscop

• Jubileu pe Lujniki. Cu ocazia turneului dotat cu premiul «Izvestia» ce a avut loc la Moscova, căpitanul echipei Cehoslovaciei, Jozef Czerni (32 ani, Z.K.L. Brno), a îmbrăcat pentru a 200-a oară tricoul naționalei. La 18 ani debuta la Spartak Plzen; în 1959 participă la primul său campionat mondial. De-a lungul celor 14 ani de activitate a marcat 316 goluri în campionat și 88 sub culorile reprezentativei.

• Valeri Nikitin (fost component al clubului Himik Voskresensk) a fost declarat «cel mai bun hocheist străin care activează în Austria» (în campionatul acestei țări participă și jucători americani și canadieni). «Niki», cum îi scandează vienezii numele, joacă în echipa clubului «Stadlau». În 1969, în cadrul aceleiași echipe, a activat un alt hocheist sovietic: Iuri Morozov.

• La Moscova, a apărut — într-un tiraj de 100 000 de exemplare — cartea: «Jocul meu — hocheiul». Autor: Bobby Hall, una din stelele hocheiului profesionist. Prefața și postfața cărții sînt sembrate de alte două nume celebre: Vsevolod Bobrov și Anatoli Tarasov. Opinia lui Tarasov «...nu prin dueluri verbale, nu prin discuții cu caracter teoretic, ci numai prin luptă sportivă, pe terenul de joc, vom afla răspunsul la marea întrebare: care sînt mai puternice — cluburile de amatori din Europa sau cluburile profesioniste din Canada și S.U.A.»

• Puncte de vedere în «problema canadiană».

— John Ahearn, președintele Federației internaționale de hochei: «Am propus canadienilor să participe la turneul olimpic de la Sapporo. Au refuzat... În ceea ce privește campionatul mondial, ei vor trebui să înceapă cu grupa C».

— Gordon Jacks, secretarul Asociației canadiene de hochei (amator): «Poziția noastră e clară. Acceptăm contractele cu hocheiul european numai în

cadrul unor turnee sau meciuri deschise: cu participarea profesioniștilor și amatorilor. Așteptăm Congresul de vară al I.I.H.G.—1972...»

— Boris Havin, ziarist sovietic: «Este pentru prima oară că hocheiștii canadieni nu sînt prezenți pe gheața olimpică. Păcat, mare păcat! Participarea lor... dădea sare și piper întrecerilor și bucura ochii spectatorilor. E regretabil că niște neînțelegeri de ordin organizatoric i-au scos din luptă pe talentații hocheiști canadieni».

Totuși, în această iarnă, două echipe de club canadiene au participat, în Suedia, alături de formații sovietice, cehoslovace și finlandeze la «Cupa Ahearn» și «Cupa Stelelor». Începe oare să se topească gheața? N-ar fi deloc rău pentru viitorul hocheiului mondial.

• Fragmente dintr-un interviu cu Leif Holmquist (29 ani, AIK Stockholm), portarul titular al echipei celor «Trei Coroane» — porecla formației Suediei, unul din puținii portari din lume care apără fără mască de protecție:

— Care e cel mai bun hocheist amator din lume?

— Fără îndoială, Firsov.

— Care credeți că a fost cel mai bun portar de hochei?

— Sepp Martin. În Europa: Dzurilla, Konovalenko, Ilonen.

— Cum vedeți dv. o formație «All stars» pentru hocheiul amator?

— Dzurilla, Suhi — Svedberg, Sterner — Nedomanski — Firsov.

— Ce apărători ați dori să aveți în fața dv.?

— Bobby Orr și Ted Green de la Boston. I-am cunoscut pe cînd făceam antrenamente acolo.

— Care e cea mai puternică formație de club din lume?

— «Urșii» din Boston.

Ernest ANDONE

BOXUL din ASIA va fi bine reprezentat PE RINGUL DE LA MÜNCHEN

Scurta trecere prin țara noastră a domnului Petros Nazarbegan, vicepreședinte al Federației iraniene de box, ne-a prilejuit un interviu în legătură cu pugiliștii din țările asiatice și pregătirile lor pentru J.O. de la München. Vă redăm discuția pe care am avut-o cu oaspetele din Iran.

Întrebare: Ca popularitate, ce loc ocupă boxul față de celelalte sporturi practicate în țările asiatice?

Răspuns: În fiecare țară din Asia există câte un sport predominant. La noi, în Iran, de exemplu, de cea mai mare popularitate se bucură luptele, care au o tradiție de milenii. În India și Pakistan sportul rege este hocheiul pe iarță, iar în Japonia — judo. Boxul cred că se situează undeva pe locurile trei-patru. În orice caz, după lupte și hochei pe iarță.

Întrebare: Există o competiție tradițională a boxerilor asiatici?

Răspuns: Da, avem trei asemenea întreceri. Asemănătoare cu «europenele» dumneavoastră, la noi sînt «Campionatele asiatice de box», care se dispută tot din 2 în 2 ani. În 1971 a avut loc cea de a V-a ediție. Apoi avem «Campionatele asiatice de box pentru juniori», competiție mai tînără, cu numai două ediții pînă acum: 1969 și 1971. Cea mai importantă întrecere a pugiliștilor de pe continentul nostru are loc în cadrul «Jocurilor asiatice», o confruntare sportivă de amploare, la care participă toate țările din Asia, la toate sporturile. Este o competiție asemănătoare cu clasicele Jocuri Olimpice (bineînțeles păstrînd proporțiile) și se organizează tot ca acestea, din 4 în 4 ani. Ediția următoare a «Jocurilor asiatice» va avea loc în 1974, la Teheran.

Întrebare: Participarea la J.O. de la München preocupă sportivii din țara dv.?

Răspuns: Da. Chiar foarte mult. Noi am rezervat încă de anul trecut bilete de drum pentru Jocurile Olimpice. Nu sînt în măsură să dau o cifră precisă, dar cred că vom avea o delegație de vreo sută de sportivi: luptători, halterofili, scrimeri, atleți, 2-3 înotători și, bineînțeles, boxeri.

Întrebare: Credeți că toate țările asiatice vor avea reprezentanți în turneul olimpic de box?

Răspuns: Știu sigur că vor participa la Jocurile Olimpice de la München pugiliști din Japonia, Iran, Thailanda, Birmania, Indonezia, R.P. Mongolă și Filipine. Nu cred că vor veni boxeri din Ceylon, Malaezia și India.

Întrebare: Ce șanse acordăți Boxerilor asiatici la J.O.?

Răspuns: În primul rînd trebuie să vă spun că noi vom prefera categoriile mici. În Asia, boxerii de categoriile semigras și grea sînt adevărate rarități. Cred că din întreaga Asia numai Iranul va trimite un «greu» la J.O. Este vorba de un tînăr din Teheran, Masoud Hajrasouli. Șansele sînt greu de apreciat. Noi, iranienii, vom fi mulțumiți dacă vom cuceri o medalie sau două de bronz. Mai pretențioși vor fi însă boxerii din Japonia, Thailanda, R.P. Mongolă, R.P.D. Coreeană și cei din Coreea de Sud. Cele mai mari surprize cred că le vor furniza pugiliștii din R.P. Mongolă, care au progresat foarte mult în ultima vreme.

Întrebare: Care sînt perspectivele boxului din țara dv.?

Răspuns: Noi sîntem optimiști. Boxul cunoaște în Iran o perioadă de avînt. Am pregătit mulți antrenori (95), dar numărul lor se dovedește a fi insuficient, deoarece la începutul acestui an aveam peste 3 000 de pugiliști legitimați. Muncim mult pentru a obține rezultate cît mai bune pe plan internațional. Și le vom obține cît de curînd. La noi nu există box profesionist și cei mai valoroși boxeri ne vor putea reprezenta pe ringul olimpic.

Întrebare: În încheiere, vă rog să-mi spuneți ce părere aveți despre boxul românesc?

Răspuns: Pînă acum am fost de patru ori în România. Am urmărit campionatele dumneavoastră naționale din 1970, am asistat la gale în orașele Constanța, Ploiești, Bala Mare, Iași și Craiova. De fiecare dată m-am convins că pugiliștii din România au o clasă foarte ridicată. Cred că cele trei mari forțe în boxul european la ora actuală sînt Uniunea Sovietică, România și Polonia. Eu le doresc sportivilor români, pe care îi apreciez în mod deosebit, mult succes la J.O. de la München.

Interviu consemnat de
Petre HENT

SPORT

2,50 lei

KIPCHONGEI KEINO

figura cea mai
reprezentativă
a atletismului
african

Atletul din KENIA
este un
candidat serios
la o medalie
la J.O. de
MÜNCHEN

Citiți în pagina 2
articoli

ATLEȚI DE CULOARE
FAVORITI OLIMPICI